

det maa være naturligt at kræve for at give de Udlændinge Adgang til at komme ind under de Goder, som den danske Lovgivning byder. Jeg tror derfor, at det Hensyn, som der hidtil har været Plads til at tage til Kommunalbestyrelsernes Skøn i Indfødsretssager, er fuldt og helt tilstrækkeligt, og jeg føler mig ganske overbevist om, at den Interesse, der baade fra Medlemmer af dette høje Ting og fra Medlemmer af det andet høje Ting vises netop for saadanne Sager i Retning af at støtte Enkeltpersoners Bestræbelser for at komme ind under Indfødsretsloven, selv om de ikke opfylder Betingelserne, saaledes som disse i Almindelighed er fastsat, er saa kraftigt virkende og udfoldes med saa megen Energi baade forud for de aarlige Indfødsretsloves Fremsettelse og under deres Behandling her i Rigsdagen, at der vistnok derigennem er givet tilstrækkelig Adgang til at gøre de Synspunkter gældende, som man her har søgt yderligere at drage frem.

Der siges i Henstillingen under Nr. 3, at naar der kræves et Forløb af 20 Aar efter Hjælpens Modtagelse, uanset om Hjælpen er tilbagebetalt eller ej, saa skulde dette være mindre rimeligt under Hensyn til, at denne Frist er længere end den, der almindeligvis forlanges for at tilstaa Udlændinge dansk Indfødsret. Jeg vil gerne sige, at det skal den virkelig ogsaa være, thi hvad er dette Udtryk for? Det er ganske simpelt Udtryk for, at den Udlænding, som kommer her ind i Landet og falder det offentlige til Byrde, skal have et betydeligt længere Ophold her end den Udlænding, som efter sin Indflytning her til Landet, klarer sig ved egne Midler og ved egne Evner, for at faa Adgang til at komme paa den aarlige Indfødsretslov. Det maa ganske selvsagt være saaledes, thi deri ligger der netop for de vedkommende Personer en særdeles alvorlig Spore til at holde sig klar af Fattigvæsenet. Og det er jo navnlig i den første Tid efter deres Indrejse her til Landet, at saadanne Vanskeligheder kommer for dem. Min Erfaring gaar ud paa, at de Personer, som har faaet Fattighjælp, og som nu henvender sig for at opnaa Indfødsret, før der er forløbet 20 Aar, er saadanne, der har faaet denne Fattighjælp ganske kort Tid efter deres Indflytning her i Landet. Og hvis Forholdet er det, at man kan flytte ind i Landet, indrette sig her og, dersom man ikke er i Stand til at klare sig, faa Fattighjælp, og at man saa dog, hvis det f. Eks. sker i den allerførste Tid under Opholdet her, kun bliver stillet overfor Kravet om et Ophold paa et Aar eller

halvandet mere, end der ellers vil kræves for Opnaaelse af Indfødsret, saa kan det føre til saare uheldige Konsekvenser. Der skal netop være en ikke helt uvæsentlig Forskel i Tiden for de Personer, der holder sig klare af Fattigvæsenet, sammenlignet med dem, der ikke gør det.

Og med Hensyn til de straffede Personer, ja, da er det udtrykkelig sagt i den Skrivelse, som Indenrigsministeriet har tilstillet Udvalget, at hvor der er Tale om Forbrydelser, som ikke er vanærende i den offentlige Mening, om Politiforseelser og deslige, tager man ret mildt paa disse Forseelser og tager ved hver enkelt Sags Afgørelse Hensyn til deres Karakter, men hvor der er Tale om alvorligere Forbrydelser, som jo ogsaa er nævnt i Indenrigsministeriets Skrivelse, mener jeg rigtignok, at der maa naa, hvor ikke ganske særlige Omstændigheder taler for at vise særlige Hensyn, fastholde det hidtil bestaaende Krav.

Nu forstaar jeg godt, at det ikke har været udtalt, og det har heller ikke været Ordførerens Mening at sige, at Meningen med disse Henstillinger er, at man skal lade Skrankerne falde og lade det frie Skøn udfolde sig paa disse Omraader i hvert enkelt Tilfælde; men ved de Henstillinger, som her foreligger, kan der komme en vis Elasticitet ind i dette Forhold, en vis Harmonikavirkning, som vil føre til en kraftig personlig Paavirkning af Ministeriet, og som vil vække Haab hos mange om, at naar de faar personlige Forbindelser, Støtte hos Kommunalbestyrelsen, hos Medlemmer af den høje Rigsdag o. s. v., kan de komme igennem, uden at Kravene bliver af det Omfang, som de hidtil har været. Derigennem vil man berede mange Skuffelser og ogsaa nu og da, maaske ikke saa helt sjælden, aabne Adgang for Personer, som der i og for sig var al Anledning til at vente med at optage paa den aarlige Indfødsretslov.

Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Minister, at han tager køligt paa de under 3 og 4 foreliggende Henstillinger, saaledes at vi bliver derved, at det er paa Grundlag af de faste Regler, at det ministerielle Lovforslag aarlig udarbejdes, og saa maa de enkelte Tilfælde som hidtil nærmere undersøges ved Rigsdagens Behandling, og den høje Rigsdag maa i saadanne Tilfælde, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, afgøre, om man skal strække sig videre, end det har været muligt ved Fastholdelsen af de Regler, man hidtil har fulgt. Jeg haaber altsaa, at den højtærede Minister vil tage ret køligt paa disse Henstillinger, ogsaa for ikke at medvirke til